

nulok. — *Lelkemenél fogva tehetem
testemet ügyessé.*

25.

S SZ L D

A család.

Somogyiék háza népe híres volt a rendességről. A ház feje Sándor gazda egyszerű földmives volt.

Sára asszony a felesége jó rendben tartotta a házát. Sándor, Laczi, Dani és Sáríka gyermekeik minden jóra voltak szoktatva. Az apjok szerette őket, kivált az asztalnál délben és esténkint tanitgatni.

Laczi csakhamar jól szokott lakni s azonnal beszélgetni kezdett. Egykor így kezdett beszélgetni:

Laczi: De mily jó dolog az, hogy mi így együtt lakhatunk s egymást szeretjük. Én nem tudom, hogy is van ez?

Apa: Látod, fiam, a gyermekek nem tudhatnak mindent. Minden házban van *apa*, *anya*, aztán meg *gyermekek*, és ezeket együtt *családnak* hívják.

Család! család! mondogatta az apja után Laczi is, Dani is. Na ezt a szót nem felejtjük el, szólt Sáríka.

Dani: De hát a szomszédban a szabó fiuknak csak apjok van, anyjok nincsen.

Apa: Nincsen fiam, mert meghalt az anyjok.

Dani: De, apám, a szomszédban van öreg Szabó, meg ifju Szabó uram is, hát az hogy van?

Apa: Ugy van, fiam, hogy az öreg szomszéd a fiatal szomszédnak az apja, aztán a kis fiúknak meg a *nagyapja*.